

Varuj našiga cesarja, Bodi, Bog, njegova bran, Stori slavniga vladarja, Milost svojo vlivaj na-nj! Bodi mu pravica sveta, Bodi moder vsaki čas; Oljko naj med lovor spleta, Dolge stiske reši nas.	Vse dežele domovine Naj objame sladki mir, Naj se zruši, naj pogine, Kar overa sreči tir. Naj svoboda se razvije, Naj nam njeni sad zori; Stara vernost naj zasije, Naj ljubezen plameni. Naj oblije nova zarja Avstrijske drage tla; Ti pa živi nam cesarja, Živi Franca Jožefa!
Naj zapahne vojski vrata, Utolazi boja serd, Naj pomiri z bratom brata, Naj prežene stari čert.	

Potem je šla muzika po celim mestu — ljudi je bilo povsod toliko, de se je vse tērlo; še le o polnoči se je vesela večernica pomirila. Drugo jutro zgodaj so oznanili topovi na gradu slavni dan, kteriga smo praznovali z veliko sv. mašo, ki so jo sami škof brali, pri kteri so bili deželni poglavar, vsi višji vradniki, oficirji v praznični obleki, in velika množica Ljubljančenov pričujočih. Pred cerkvijo je stala narodna straža, in zraven nje so bile postavljene vse kompanije naših domačih, horvaških in ogerskih vojakov, ki so med mašo streljale. Po sv. maši je marsirala narodna straža pervikrat k svojimu novimu poglavniemu stražišu (Hauptwache), ktero je v spomin veličastniga dneva — danes pervikrat z veliko slovesnostjo v posest vzela. Takó se je končal še le proti eni čez poldne slavni dan, v kterim so Ljubljančani pervikrat praznovali god svojiga miliga noviga Cesarja, v kteriga vsi avstrijski narodi tolikšno zaupanje stavijo za blagor in srečo. Bog ga živi! Druga imenitna prigodba tega dneva (18. t. m. je bila, de se je popoldne ob treh pervikrat po železni cesti iz Celja v Ljubljano perpeljal hlapón (Lokomotiv, kterimu kmetje luka matija pravijo)! Brez vse spotike se je pripeljal, lično ovenčan, v 4 urah in pol iz Celja. Drugo pot pa bo lahko v 3 urah prišel, kēr ne bo imel po poti nič preiskati, kakor zdej, ko je bila prva poskušnja. Neizrečena množica ljudi, deželni poglavar in več družih uradnikov ga je z veseljem sprejelo v kolodvoru (Bahnhof). — V nedeljo popoldan in zvečer je bila veselica z muziko in plesam, ktere dohodki so namenjeni za tisto zalogo, iz ktere se bojo milodari dajali ranjenim vojakam krajnske dežele, ki so v vojski svoje zdrave ude zgubili. — Za gimnazium ali takó imenovane latinske šole je že prišel za prihodnje léto začasni (provisorisch) šolski red poduka. Po tem sta 7. in 8. šola k gimnaziumu pridružena in modroslovje (philosophia) se ne bo v teh šolah nič več učila; vsak úk bo učil posebni učenik. Poduki v vsih osmih šolah bojo: 1) veroznanstvo, 2) latinski jezik, 3) gerski jezik, 4) národní jezik, 5) zemljopis in zgodovina, 6) matematika, 7) natoroslovstvo. De je natoroslovstvo že v prvo šolo vpe-ljano, je práv pametno in potrebno. Damači ali národní jezik se bo učil skozi vsih 8 šol. *) Kakor se kaže, ne

*) Zastran národniga jezika je tóle ukazano: »4) Muttersprache und andere Landessprachen. In Bezug auf die Muttersprache und eine zweite im Reiche gangbare Sprache ist das, was im verflossenen Jahre begonnen wurde, nun fortzusetzen. Für beide Sprachen zusammen dürften, wenn die vorhandenen Lehrkräfte dafür ausreichen (zakaj neki ne?) in den ersten 4 Klassen wochentlich 5, in den obern 4 Klassen 4 Stunden für jetzt ausreichen. In der Muttersprache sind schriftliche Aufsätze, angemessen dem Bildungsgrade der Schüler, auszuarbeiten; ein anderer Theil der Zeit würde auf Lektüre einer Sammlung mustergiltiger Stücke und Memoiren einzelner — zweckmässig verwendet werden können. Ausserdem würden in den untersten Klassen die allgemeinen Gesetze der Syntax so zu entwickeln seyn, dass sich darauf der Unterricht in den übrigen Sprachen in dieser Beziehung gründen

bo v tednu družih šolskih praznikov, kakor le ob nedeljah, praznikih in v četrtek popoldne. — Vrvanje novih politiških gosposk po vsih avstrijskih deželah je od gosp. ministra Bacha izdelano in od Cesarja že tudi poterjeno. Krajnska dežela je v 10 kantonom razdeljena; vēr vseh stoji kresijski predstojnik, ki je tudi državni glavár (Statthalter). — Gosp. Dr. Ahačič je unidan v nemških Ljubljanskih novicah práv razložno skazal po starih zgodovinskih pismih nekdanje edinstvo Istrijske dežele s Krajnsko. — Pred nekimi dnevi smo dobili žalostno novico v Ljubljano, de je Krajncam dobro znani gosp. Dr. Kurter, ki je bil več lét mnogo spoštovani c. k. zdravnik našiga regimenta v Ljubljani, 5. dan tega mesca v Ogerski vojski na koleri umerl. Rajniki je zapustil neizrečeno žalostno vdovo s 4 majhnimi otroci.

Novičar iz mnogih krajev.

Iz Ogerskiga je prišlo pretečeni teden toliko imenitnih novic, de se zamore zdej dolgo zaželjeni konec ogerske vojske ob kratkim pričakovati. 9. dan tega mesca je namreč vojskovodja Haynau s svoje armado puntarske trume, ki so se pri Malim Beckereku zedinile in ktere je Dembinski napeljeval, po hudi 12 ur terpeči vojski popolnoma premagal, in scer takó, de je 6000 ogerskih vojakov vjel. Ze tisti večer je mesto Temešvar v svojo oblast dobil. 15. dan tega mesca je padlo mesto Rab, 16. dan pa terdnjava Arad v oblast naše armade. Nar imenitniši prigodba pa se je zgodila 13. dan tega mesca, ktera je razsodila konec ogerske vojske, namreč: ogerski vojskovodja Görgey se je pri Vilagósi 13. dan tega mesca z večino svoje armade avstrijski oblasti podvergel: okoli 40,000 njegovih vojakov je sebe in svoje orožja izročilo naši armadi, naj stori z njimi, kar koli hoče. Nasledke te prigodbe, ktera je gotova in ki je Cesarju po posebnim poslancu 16. dan tega mesca na Dunaj oznanjena bila, vsak sam lahko previdi. Ogri morajo zdej vse zaupanje zgubiti, in če nočejo svoje dežele popolnoma pokančati, se morajo na vsih stranéh podati. Komorn in Petrovaradin ste scer močni terdnjavi, pa ondašnje armade bodo tudi obupale, ko bodo slišale tolikšno pogubo na tolikih stranéh! — Tudi Benetkam, ki se še zmirej niso podvergle, bo ta prigodba vès pogum vzela in jih nagnala, de se bojo podvergle. Manín je zdej samo oblastnik v Benetkah. Goreče bombe, ki jih naša armada na mesto strelja, padajo scer zlo v medhišno morje, vunder je že več hiš od njih strašno razdjanih. V velki cerkvi sv. Marka opravljajo duhovni skozi in skozi molitve za zmago Benečanov, pri kterih je zmirej velika množica pričujoča, morebiti ne toliko zató, de bi molili, ampak zató, ker mislijo, de avstrijska armada te stare in neizrečeno lepe cerkve ne bo z bombami pokončala. Kužna vročinska bolezin (rumenica) in pa kolera tako hudo v Benetkah razsajate, de so v nekterih hišah že vsi ljudje pomerli, kar černe bandera, na kterih je bel križ namalan in ki nad vratami visé, memo gredejočim oznanujejo! — Cesar niso svojiga godú praznovali na Dunaji, kakor so Dunajčanje pričakovali, ampak so se v kopvo Išel podali, kjer so Njih starši.

lässt. In den obersten Klassen tritt angemessen zur Lektüre eine Uebersicht im mündlichen Vortrage hinzu. — Knjig slovenskih nam v ta namen ravno ne manjka — še več jih bo prišlo zdej vsako léto na svitlo.

Današnjemu listu je pridjan 31. dokladni list.